

Hoofdstuk 1

HET WAS EEN DOODGEWONE avond, maar elk detail ervan zou belangrijk worden, van levensbelang.

‘Wieze Walla’s,’ jammerde Minnie van haar kant van de slaapkamer. ‘Wieze Walla’s voowlezen!’

‘Straks,’ zei Fien. ‘Je moet je melk nog opdrinken.’

‘Maar die is heel wawm en er zit een vel op en het is vies.’

‘Oké, ik kom eraan.’

Fien was aan het inpakken. Over nog geen zesendertig uur zouden haar moeder, haar zusje (van vier) en zichzelf (tien en een half) op vakantie gaan. Een vakantie die misschien wel hun beste in jaren ging worden en ze wilde er klaar voor zijn. Ze wilde ook een heel slimme manier van inpakken uitproberen die ze in een tv-programma over bergbeklimmers had

gezien. Je rolde elk kledingstuk op tot een ongelooflijk strak worstje, bond dat vast met een elastiekje en dan legde je ze naast elkaar in de koffer, als lucifers in een doosje. Fien ging proberen al haar vakantieklere in het kleine rugzakje te stouwen dat ze altijd meenam naar school. Dat deed ze omdat ze van een uitdaging hield en omdat ze wist dat de bagage van haar moeder (zoals gewoonlijk) uit een enorme verzameling losse tassen zou bestaan. Bovendien ging Minnie nergens naartoe zonder een armvol knuffels die ze dan om de vijf seconden liet vallen. Er moest iemand zijn die in geval van nood beide armen vrij had.

‘Wieze Walla’s voowlezen. Alsjeblieft.’

‘Niet weer Wieze Walla’s. Vraag maar aan mam.’

‘Sorry Fien, ik kan niet,’ riep haar moeder vanuit de huiskamer. ‘Ik moet morgenochtend deze hoed afhebben. Hij is voor de moeder van de bruid en die is vreselijk precies.’

Fien kreunde en kwam overeind.

Haar zusjes kant van de slaapkamer was een ongelooflijke bende. Toen Fien zich door de rommel een weg naar het bed baande, klonk er een luide piep.

‘Niet op Olivia twappen!’ gilte Minnie.

‘Nou, laat haar dan niet op de vloer liggen,’ zei Fien geïrriteerd. Ze bukte om Olivia op te rapen, een paarse olifant met een roze rok, enorm lange roze wimpers en een roze pluizig kapsel.

‘Ze slaapt,’ zei Minnie. ‘Ze moesten van Wode Weus

allemaal vroeg naar bed omdat ze stout waren geweest.’

‘O.’ Fien keek omlaag en zag dat Minnie de poppen en beren in lange rijen had neergelegd, als in een slaapzaal. Zelfs de poppenwagen lag op zijn kant met een dekentje eroverheen, ernaast had een zilverkleurige bus met roze wielen een kussentje onder zijn voorbumper. Zoals gewoonlijk lag alleen Wode Weus bij Minnie in bed.

‘Oké,’ verzuchtte Fien terwijl ze op het bed ging zitten en de olifant naast zich neer liet ploffen. ‘Weet je zeker dat je dit boek wilt? We hebben het echt al acht miljoen keer gelezen.’

‘Ik wil het.’

‘Dan lees ik twee bladzijden voor, goed?’

‘Nee.’

‘Vijf?’

‘Mam! Fien doet gemeen!’

‘Toe nou, Fien, lees gewoon het hele verhaal voor, zo lang is het niet,’ riep hun moeder met vermoeide stem.

Fien trok een gezicht, deed *Het land van de Wieze Walla's* open en begon het oervervelende, overbekende verhaal voor te lezen.

*‘Dit zijn de Wieze Walla's, die in Wallaland wonen.
Ze maken met z'n allen de mooiste kleurpatronen.
Ze zijn geel en roze en groen en grijs,
Ze hebben alle kleuren uit het paradijs.’*

Op het eerste plaatje stond een groep blije Wieze Walla's afgebeeld. Ze hadden elk een andere kleur, maar wel allemaal dezelfde vorm: een soort vuilnisbak met grote ronde ogen en korte armpjes en beentjes, en ze straalden een idiote vrolijkheid uit. Fien sloeg de bladzijde om en las door op een verveelde, snelle mompeltoon.

*'De Gelen zijn verlegen, de Blauwen de sterken.
De Grijsen zijn wijs en laten dat ook merken.
De Groenen zijn durvers, de Rozen geven knuffels.
De Oranjes doen gek, zijn soms rare truffels.
De Paarse Walla's hebben verstand
van hoe het was en moet worden in ons land.'*

'Móóí voowlezen,' beval Minnie, die als ze haar best deed heus wel de letter 'r' kon uitspreken, maar te veel gewend was dat mensen 'ohhh, wat scháttig' riepen als ze haar mond opendeed.

Fien las door, met iets meer enthousiasme in haar stem.

*'Al die kleuren samen vormen een team.
Zo werken Wieze Walla's bovendien.
Door al die talenten, kunst en ijver te delen
komt er één scheidt uit alle kelen.'*

‘Niet “scheet”!’ gilde Minnie woedend. ‘Het is “komt er één LIED uit alle kelen”.’

‘Als je het zo goed weet, heb je mij toch niet nodig om het voor te lezen?’

‘Maar Wode Weus wil het ook horen.’

‘Is dat zo?’ Fien keek naar Wode Weus, die naast Minnie zat. Het reuzenkonijn was van roodbruin fluweel, met enorm grote stijve oren, lange, bungelende poten en kleine zwarte oogjes. Het was haar zusjes lievelingsknuffel, tweeënhalf jaar geleden gekocht in een kringloopwinkel, precies een week nadat hun vader was gestorven. Minnie had het konijn in de etalage gezien, was naar binnen gestormd, had haar armpjes om hem heen geslagen en niet meer losgelaten. Sindsdien was hij haar lievelingsknuffel. Maar Fien had Wode Weus nooit gemogen, misschien omdat het afschuwelijke van die week nog te zwaar op haar hart drukte. De meeste knuffels hadden (volgens Fien) een glimlach of zagen er droevig uit, maar Wode Weus had een verschrikkelijk zelfvoldane uitdrukking op zijn snuit, als een slim kind dat weet dat het ’t lievelingetje van de meester is en dat nooit op zijn plaats wordt gezet. Ze vermeed zijn blik en sloeg de bladzijde om naar een plaatje van een groepje Wieze Walla’s die op hun hoofd krabden.

‘O, hier is het stukje waar ze een verjaardagscadeau proberen te bedenken voor de koning,’ zei ze zogenaamd opgewonden. ‘Wat zouden ze verzinnen? Een

diner voor twee in een toprestaurant? Naar de sauna?’

‘Lees voow.’

‘Een weekend naar het strand?’

‘Alsjeblieft,’ zei Minnie met een handje op Fiens arm. ‘Lees alsjeblieft mijn boek voow.’

En omdat Minnie (als ze zich niet aanstelde, of vervelend was of krijste of zeurde) eigenlijk heel lief was, hield Fien op met klieren en las het hele verhaal voor.

Voor de acht miljoenste keer.

Twintig irritante bladzijden lang organiseerden de Wieze Walla’s als verrassing voor de koning een reusachtig verstoppertjesspel, hielden een grote feestpicknick en zongen hun intens kleffe Wieze Wallalied terwijl de zon onderging achter bomen die de vorm hadden van lolly’s.

Wieze Walla! Wieze Woze!

Blauw en groen en grijs en roze,

oranje, paars en geel.

Alle kleuren en ieder evenveel!

Fien sloeg de bladzijde om en keek naar de laatste afbeelding. Er stond een kleurige menigte Wieze Walla’s op die boven op een heuvel naar de maan keken. Minnie had alle paarse Wieze Walla’s een snor gegeven.

Minnie zelf sliep bijna. Fien dekte haar toe, liet het boek op het overvolle nachtkastje glijden maar pakte

het toen snel weer op. Tussen de rommel stond een pakje sinaasappelsap dat nu was omgevallen. Een oranje plas verspreidde zich over het nachtkastje. Haastig pakte ze het pakje op en keek toen om zich heen, op zoek naar iets om het sap mee op te deppen. Wode Weus leek haar blik te vangen, zijn zelfvoldane grijns even onuitstaanbaar als altijd, en voor ze het wist had ze hem bij zijn oren gegrepen en hem in de plas gedrukt. Het effect was wonderbaarlijk: Wode Weus werkte als een enorme spons. De plas werd steeds kleiner en verdween toen zonder een spoor. Het oranje sap liet niet één vlekje op het roodbruine fluweel achter. Fien, die zich opgelucht maar ook een beetje schuldig voelde, controleerde of Minnie echt sliep. Toen zette ze Wode Weus op de radiator en ging weer verder met inpakken.

Ze gingen op een actieve buitenvakantie. Haar moeder en Minnie gingen rondscharrelen en in het kinderbadje spelen, en Fien ging leren hoe je moest kanoën, duiken, abseilen, surfen en skelteren. Ze pakte een T-shirt uit de la en begon het heel, héél strak op te rollen. Ze moest ruimte overhouden voor de zwemvliezen die haar moeder beloofd had voor haar te kopen.

Het vreselijke gebeurde pas de volgende middag.

Hoofdstuk 2

FIEN LEEK OP HAAR vader. Op oude foto's kon je zien hoe het gezin in tweeën werd gedeeld: mam en Minnie allebei met blonde krullen en ronde gezichten, Fien en haar vader mager en met donker, steil haar. 'Twee knotjes wol en twee stukken touw,' zo beschreef hij hun vieren altijd. Haar vader was grappig en praktisch, zo iemand die altijd alles vooruit plande, routes uitstippelde, lijstjes maakte, apparatuur testte, reserveonderdelen had, gaten repareerde, scharnieren oliede en handleidingen las. 'Touw houdt de dingen bij elkaar en houdt alles keurig op orde,' had hij gezegd. Toen mam haar dochters namen uit de Griekse mythologie had willen geven, had hij daarmee ingestemd, zolang hij ze maar korte, normale bijnamen mocht geven. Zo was 'Iphigenia' 'Fien' geworden en 'Minerva' 'Minnie'.

Hij was brandweerman geweest en zo sterk als een paard, tot hij ziek werd.

Minnie kon zich hem niet echt herinneren, al deed ze wel alsof. Fien was acht toen hij stierf en herinnerde zich hem voortdurend. En als het enig overgebleven stuk touw van het gezin, probeerde ze de dingen keurig op orde te houden.

Dat maakte het winkelen met haar moeder en Minnie altijd zo ongelooflijk irritant.

‘Ooh, kijk nou,’ zei mam terwijl ze een fruitstalletje passeerde en plotseling terugliep, ‘zou het niet lekker zijn om straks wat aardbeien te hebben? De laatste doosjes zijn extra goedkoop.’

‘Maar we moeten nog sandalen voor Minnie kopen,’ zei Fien, ‘en zwemvliezen voor mij en jij bent nog niet eens klaar met inpakken en we gaan mórgen op vakantie.’

‘Aawdbeien!’ riep Minnie.

‘Het kost maar vijf minuten,’ zei haar moeder, en ze ging in de rij staan.

Fien rolde met haar ogen en keek weer op haar lijstje.

Brood ✓

Luizenkam (voor de zekerheid) ✓

Sandalen

Zwemvliezen

Het waren maar vier dingen, maar omdat mam en Minnie zoals gewoonlijk geen haast hadden, hadden ze minstens negen andere dingen gekocht en daar de hele middag over gedaan. Mam en Fien waren beladen met tassen. Minnie droeg niets van de gekochte dingen, maar dat was omdat ze al Olivia de olifant, Wode Weus en een speelgoedtelefoon met plastic diamanten en twinkellende roze lichtjes droeg. Als je aan de zijkant op een knop drukte – wat Minnie minstens één keer per minuut deed – ging het:

DING DENG, DINGEDIE DENG DINGEDIE DINGEDIE DENG

Na de aardbeien kwam de schoenwinkel, waar Minnie zo blij was met haar nieuwe sandalen dat ze een dansje deed en alle klanten ‘aaah’ riepen en toen vertrokken ze naar de winkel waar ze zwemvliezen verkochten. Ze waren er bijna toen Minnie een gil gaf.

‘Kijk!’ zei ze naar adem snakkend en ze wees naar de etalage van een boekwinkel, vloog er toen op af en drukte haar gezicht tegen het glas. ‘Wieze Wallaaaaas.’

De hele etalage stond vol met kleine plastic Wieze Walla’s in een landschap van namaakgras. Daaromheen draaide een speelgoedtrein rondjes op een spoorbaantje, met achterin een zwaaiende grijze Walla. In het midden stond een gloednieuwe pop-up-uitgave van *Het land van de Wieze Walla’s*.

‘Oooh,’ zei Minnie vol bewondering en ze liet Olivia